

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului:</p> <p>Parohiile cl. I. pe un an . . . 500 Lei Parohiile cl. II. și particulari . . . 400 Lei Parohiile cl. III. și subclasă . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <hr/> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>DUPĂ TARIFUL STABILIT DE CONSILIUL EPARHIAL.</p> <p>◀◻▶</p>
--	--	--

Chemare în slujba lui Hristos.

Biserica strămoșească a fost în toate vremurile stâncă de scăpare și cetatea de apărare a sufletului românesc. Santinelele acestei cetăți spirituale au fost preoții noștri.

Păstori și conducători ai fiilor neamului în timpuri de pace, ei n'au șovăit să se pună în fruntea oștilor Voevozilor și Regilor noștri în vremurile de război, spre a apăra hotarele sfinte de atacurile vrăjmașe.

Părinte al celor mici, sfătuitor al celor vârstnici, prieten al săracilor și orfanilor, preotul ortodox român a fost factorul cel mai de seamă și mai indispensabil în viața poporului nostru dela sate ca și dela orașe.

Dacă în trecut preoțimea noastră prin munca, abnegațiunea și jertfa ei de fiecare zi a reușit să insufle Neamului încredere în soartea și viitorul lui de aur, cu atât mai mult azi, când popoarele într'o încheștare apocaliptică fac să se sguduie din adâncuri toate stihiele pământului pentru a-l așeza pe noi temelii de viață mai bună și mai creștină, tot acestei preoțimi îi revine nobila, dar greua sarcină de a menține în sufletul poporului nostru trează flacăra virtuților și eroismului strămoșesc, garanția reîntregirii hotarelor noastre sfinte.

Cine ar putea răspunde cu mai mult elan acestei înalte misiunii — legată de atâtea jertfe, dar și de adânci și nebănuite satisfacții sufletești — decât tineretul nostru intelectual, gata a se pune oricând în slujba marilor idealuri care au însuflețit pe înaintașii noștri.

Dacă ne gândim că un neam trăiește, nu atât prin exuberanța bogățiilor sale materiale și prin strălucirea unei civilizații trecătoare, cât mai ales prin curățenia moravurilor, tăria sufletului și tezaurul culturii sale spirituale, atunci, rolul unui preot apare încununat de

aureola unei străluciri pe care nici o putere pământescă nu i-o poate împrumuta.

Suntem convinși că tineretul neamului nostru, azi ca și în trecut, este capabil să se ridice pe culmi de jertfă și gândire creștină, înrolându-se în oastea care luptă deopotrivă pentru biruința Crucii și a Evangheliei, cât și pentru înălțarea și slava Neamului.

Cu această speranță Academia noastră din Caransebeș își deshide larg porțile pentru a primi pe tinerii care vor să se pregătească pentru a putea răspunde, cu vrednicie, acestei înalte chemări, de a fi paznici vigilenți ai sufletului românesc de pretutindeni.

I. Condițiile de primire sunt publicate în Foaia Diecezană Nr. 32 din 9 August 1942.

II. Inscrierile: se vor face la Rectoratul Academiei în zilele de 28—29 Septembrie, pe baza actului de primire dela Ven. Con. Eparhial și a chitanței de achitarea taxei de întreținere la Internat.

III. Taxele: La înscriere studenții din toți anii vor achita suma de 1750 Lei, ca taxă de înscriere.

Taxa de întreținere la Internat este de 4500 Lei lunar, care va putea fi majorată sau micșorată în timpul anului, după fluctuația prețurilor pieței; 10 kg. untură și 20 kg. fasole, anual.

Studenților săraci și silitori la studii li se vor acorda semiburse și după posibilități burse întregi.

Toți studenții sunt obligați să locuiască în Internatul Academiei.

IV. Examenele din sesiune de Toamnă (corigențe, anuale și generale) vor avea loc între 20—26 Septembrie 1942.

În 29 Septembrie se va face examenul de aptitudini muzicale cu caracter eliminatoriu. Tot în aceeași zi studenții vor fi supuși unei vizite medicale.

Deschiderea festivă a anului școlar se va face în ziua de 30 Septembrie, iar cursurile vor începe, Joi 1 Octombrie orele 8 dimineața. Internatul se deschide în ziua de 29 Septembrie.

Fiecare student este obligat să-și procure uniforma (reverendă) sau cel puțin vesta preoțească, până la 31 Decembrie.

Rectoratul.

Altă Evanghelie?

— Temeiurile ordinii viitoare a lumii. —

I

În mijlocul unei lumi cutremurate de buibuitul tunurilor, năpădită de valul turbat al urii, înviforată de uraganul ispitelor, aprinsă de dorul răsbunării; abandonată pradă instincțelor inferioare, măcinată de poftă și îndobitocită de mizerie, — în mijlocul unei omeniri, care odată cu cumpăna dreptei judecăți a pierdut noțiunea de lege, de dreptate, adevăr, omenie, de iubire și jertfă, — este de prisos dacă nu chiar ridicol a mai pronunța cuvântul de rezonanță divină al *Evangheliei*.

Așanumita civilizație, care a rafinat și exaltat în cel mai înalt grad gusturile și pretențiile materialiste ale omului, a șters din vocabularul ei acest cuvânt divin, pretextând că el este generator de umilință, de pasivitate, de regres, de ignoranță și de întunec.

Purtați de iluzia înșelătoare a unei vieți ușoare și amurale, mânați de doruri de cucerire și stăpânire, oamenii uită, în prădalnica lor pornire, că afară de pământ cu materiile lui prime, cu comorile și bogățiile lui, mai există și alte realități, de existența cărora trebuie în mod inexorabil să se țină seamă, chiar dacă ele sunt ascunse privirilor ochilor noștri trupești.

Dacă istoria *culturii* umane, istoria *spiritualității* omenesti, ne desvăluie un întreg tezaur de materii prime imponderabile, nu trebuie să uităm că *Evangheliei* îi revine rolul cel mai de seamă în descoperirea și augmentarea acestui tezaur de proporții universale și de durată vecinică.

Civilizația materială fără cultura spirituală, izvorâtă din izvoarele viei, săltătoare în viața vecinică, ale *Evangheliei* [Ioan, 4, 14], va duce, în mod inevitabil și neîntârziat, lumea la complectă prăbușire și nimicire. Civilizația modernă vrea să asigure individului și popoarelor — în sânul cărora se stabilește o anumită ierarhie

— un anumit standard de viață, privind mai mult îmbunătățirea vieții corporale decât a celei spirituale. În ecuația civilizației, *Evanghelia* este o *necunoscută*. O necunoscută, care în concepția învățaților lumii, nu trebuie căutată, ci mai degrabă nesocotită, sau, dacă e posibil, chiar eliminată din programul socotelilor omenesti.

Evanghelia a fost într-adevăr *exilată* din câmpul civilizației, ca și din al vieții omenesti. *Gadarenii* lumii de azi, de dragul „porcilor” au scos pe Domnul puterii din hotarele vieții lor [Marcu, 5, 13—17].

Faptul n'a rămas fără urmări cu caracter catastrofal: stihiele lumii ard dela un capăt la celalalt; popoarele înțeleștate într-o încăerare apocaliptică, duc războiul de exterminare reciprocă; cazanul urii clocotește mai înfiorător decât lava vulcanilor celor mai turbați.

Omenirea este în căutarea unei *lumi noi*, a unui *cer* și a unui *pământ nou* [Apoc., 21, 1], a unei noi și mai echitabile ordine sociale și economice. Dar și această lume *ideală*, ale cărei contururi se reliefează expresiv în mintea marilor conducători de popoare, nu va fi nouă și nu va avea durabilitate decât numai în măsura în care se va sprijini pe principiile ce se desprind din *Evanghelia Mântuitorului*.

Nesocotirea acestor principii, cari se reduc la porunca unică de a *iubi* pe Domnul Dumnezeu și pe aproapele ca pe noi înșine [I Ioan, 4, 20—21], va duce mai de vreme ori mai târziu la o nouă încăerare universală, la noi vărsări de sânge, la noi răsturnări și prăbușiri politico-sociale.

O lume care n'are la temelie pe *Hristos* și *Evanghelia* dragostei Lui *nu va sta căci „nimeni nu poate să pună altă temelie afară de cea pusă, care este Iisus Hristos”* [I Cor., 3, 11].

Nimeni, oricine ar fi el, orice rang sau nume ar purta în această lume trecătoare, nu se poate substitui lui Hristos. Nimeni nu va putea, dacă vrea să zidească pe temelie solidă, pentru sute și mii de ani, noua orânduire a lumii, să treacă peste *Piatra*, pe care oarecari ziditori cândva au nesocotit-o, fapt pentru care Domnul le-a luat împărăția și a dat-o „neamului care va face rodurile ei” [Matei, 21, 42—43]. Avertismentul dat de Domnul își păstrează semnificația și valabilitatea pentru toate vremurile: „*Cel ce va cădea peste piatra aceasta se va sfărâma, iar peste care va cădea ea îl va zdrobi*” [Matei, 21, 44].

Prot. Dr. Gh. Cotoșman

PREDICA

SAU O CARTE UITATĂ: CAZANIA.

Astăzi, în deobște, se predică în mai toate bisericile noastre. Se compun predici cari cer mult timp și multă trudă. Fel de fel de isvoare sunt puse la contribuție. Se dă o deosebită importanță argumentelor și formei, astfel ca auditorul să fie redus la tăcere. În genere, preoții tineri, folosesc toată învățătura acumulată în anii de studiu, pentruca neînduplecatul târgoveț ori nedumiritul sătean să-și schimbe felul de vieță păcătoasă din trecut.

Zic aceștia: predica nu mai poate fi închisă în cadre vechi de vorbire, în lături cu expresiuni ca: „stânta noastră Biserică este mama cea bună“... „Domnul nostru Iisus Hristos“, ci scurt „Hristos“...

Să lăsăm învechita vorbire și să adoptăm un limbaj modern, altfel predica nu-i de actualitate. Deasemenea fondul predicii trebuie să fie cât mai savant, să abordăm chestiuni înalte dacă vrem să fim apreciați.

Deziluzia tânărului păstor sufletesc este și mai mare când vreun creștin mai în vârstă îndrăznește să-i spue că mai bine ar ceti cantorul Cazania, sau când o parte din credincioși exasperați de lungimea predicii, se turișează rând pe rând afară, sau alții cască ori adorm în scaune, nepăsători și absenți. Pe la bisericile din orașe s'a observat că lumea se duce în număr mai mare la bisericile unde nu se predică. În loc să-i atragem prin predică, îi facem dimpotrivă, să capete aversiune față de ea. Iată arma cu două tăișuri!

Care să fie cauza? Este de sigur nesocotirea unor principii de psihologie oratorică. Mântuitorul Hristos, cel mai desăvârșit pedagog al lumii și Pavel, apostolul neamurilor, precum și toți corifeii oratoriei bisericești trebuie să ne fie de model în această privință. Fără a fi învățat într'un manual de omiletică, părinții sfinteii noastre Biserici aruncau sămânța cuvântului vorbit cu folos, la umbră de sicomori, la răcoarea isvoarelor, la răspântii, poporul însetat îi asculta cu nesaț.

Pedagogia generală proclamă ca cel mai de seamă principiu pentru primirea lesnicioasă a cunoștințelor, trezirea interesului. Trezirea interesului religios-moral în sufletul auditorului este cea dintâi condiție a predicii noastre.

Apoi, fără adaptarea la condițiile psihologice și sociale ale auditorilor nu se poate trezi acel interes.

Să nu uităm, că noi preoții avem înaintea

noastră numai analfabeți religioși, cu rare și onorabile excepțiuni. Facem o greșală de neiertat, când tratăm chestiuni ce n'au nici o legătură cu stocul de cunoștințe al ascultătorilor. Avem înaintea oameni simpli de cele mai multe ori și de aceia raționalismul sec nu-i bun. Mântuitorul a excitat sentimentele prin pilde ușor de priceput, simple și atrăgătoare. Apostolul Pavel se adresează inimii Filipenilor neînvățați, hrânindu-i cu lapte, Colosenilor, Efesenilor, Galatenilor și Romanilor li-se adresează ca unor oameni învățați.

La o parte deci cu predica de birou. Aceasta nu mișcă, nu interesează pe credincioși, nu moaie sufletul, nu produce roadă și mai ales în aceste vremuri de sbuciumări nu tămăduiește suferințele și nici nu alină durerile. Nu preotul savant cu geanta doldora de tratate predicatoriale va fi ascultat, ci preotul care pășește la amvon cu crucea și evanghelia, având inima bună, duhul plin de sfințenie, sufletul adânc convins și toate celelalte se vor adăuga lui, căci Duhul Sfânt va lumina ce va grăi.

Să întronăm din nou predica vie care pleasă dela lucruri simțite și văzute și chiar trăite de auditori.

Să facem din nou ca ascultătorii să se regăsească pe ei înșiși, cu toate aspirațiunile și dorul lor de îndreptare în lupta cu greul vieții și cu păcatul. Se țin astăzi predici cari oriunde și-ar avea locul, numai în Biserică nu.

Noi am uitat un lucru foarte elementar: lumea vine la biserică să se roage, iar nu să urască pe adversar.

Însumi am ținut odată o predică de pe amvon împotriva rătăcirii baptiste. Am folosit toată arma Cuvântului, toate argumentele pentru a face pe credincioșii mei să se ia de păr cu sectarii din comună. Numai că nu le-am pus ciomagul în mână. Înverșunarea care s'a produs e de ghicit. Căci în locul predicii educative, constructive și talmăcitoare, liniștită și obiectivă, am făcut altfel. O greșală pe care anii de preoție m'au învățat să nu o mai repet, spre a nu cădea în acel „stupor paedagogicus“.

Eu cred un lucru. Predica din Dumineci și sărbători face parte din cult, căci în veacurile primare cuvântarea nu lipsea și numai după aceasta treceau credincioșii să se împărtășească. Ea trebuie să cadreze în ansamblul serviciului divin și de aceea să fie turnată în forme și temeuri din care să transpire acea atmosferă religioasă de cult divin. Ar trebui să adoptăm limbajul biblic, în special stilul epistolar al lui Pavel. Poporului îi place graiul cărților biseri-

cești din care se ridică parfumul religiosității tradiționale a poporului nostru.

Atunci când nu avem timp sau ne lenevim a predica, mai bine să nu ne suim pe amvon.

De mult, foarte de mult, în bisericile noastre din părțile acestea nu se mai citește Cazania. S'o căutăm prin pod, unde va fi aruncată în nepăsare, ca o comoară îngropată, s'o ștergem de colb și punând-o în mâna cantorului de strană, s'o facem vie.

Să nu se spună: Cum, să ne întoarcem la Cazanie, acum în veacul de retoricism savant?

Nu sunt un perimat. Noi prin ea ne-am păstrat comorile adânci ale sufletului creștin și din mireasma învățăturilor ei adânc talmăcitoare, cu predici atât de plăcute, sugestive și atrăgătoare, ne-am păstrat tăria credinței și ne-am răcorit inima la greu ca și la bine. În filele ei vorbește Domnul, vorbește Biserica.

S'o reabilităm.

Pr. D. V. Anuțoiu

Peripețiile unor finanțe*).

XXVI

În semn de recunoștință închinăm capitolul de față în întregime fondatorilor Ilie Curescu și soției sale Maria născută Stoclin.

Familia grănicerească Curescu a jucat la timpul său un rol preponderent în viața orașului Caransebeș.

Înaintestătătorul acestei familii, Ilie Curescu, născut la 1838 în frunțașă comună Domașnea, a fost profesor la școala regimentului confiniar româno-bănățan 13.

După desființarea regimentului trece în 1873 ca locotenent la pensie, fiind activ ca membru în Comisia de segregare dintre Stat și Comunitatea regimentului.

Dela punerea temeliei Comunității de Avere până la retragerea generalului Traian Doda este colaboratorul de căpetenie al acestuia, apoi e ales președinte al Comunității de Avere în locul generalului, funcționând ca președinte până la sfârșitul vieții sale, adică până în anul 1904.

În consecința influenței ce o avea pe teren public, fusese ales membru în toate corporațiunile bisericesti și lumești de interes atât local cât și regional.

Decedând Ilie Curescu a rămas, ca de rodul agonisei sale să beneficieze soția sa

Maria, care — în lipsă de copii — s'a achitat în mod impresionant de datoria ce credea că o are față de obște în urma poziției sociale, pe care o deținuse defunctul ei consoț.

Văduva Maria Curescu, cu abatere dela practica urmată de mai mulți enoriași înstăriți, de a creia burse pentru studenții români, lipșiți de mijloace, își întinde mâna ocrotitoare asupra neputincioșilor săraci și înaintați în vârstă, de ambele sexe.

În anul 1921 văduva Maria Curescu a adormit în Domnul, lăsând prin testament întreaga sa avere eparhiei Caransebeșului pe lângă mai multe îndatoriri în favorul celor numiți în testament, de cari și-a adus aminte.

În special a moștenit eparhia cu drept de proprietate trei case, trei grădini-intravilane și niște parcele de pământ în hotarul orașului Caransebeș, fiind obligată a forma din averea moștenită un fond, care va servi scopul de a se înființa și apoi a se susține în Caransebeș un azil pentru bărbați și femei bătrâne și neputincioase ce aparțin Bisericii ortodoxe, având azilul să poarte din neam în neam numele familiei Curescu.

Când eparhia a intrat în posesiunea averii moștenite dela defuncta fondatoare, cele două case vechi, precum și împrejurimea lor erau într'o stare atât de ruinită, încât au trebuit ani de-a-rândul până s'au acoperit în întregime cheltuielile mari împreunate cu reparațiile necesare, ce s'au făcut din venitul curat al averii.

Între astfel de împrejurări evident, că deocamdată nu se putea realiza azilul dorit de fondatoare.

A trebuit să treacă oarecare timp până ce după achitarea speselor de reparație fu posibil să se adune în plus suma de 70.000 lei, care să servească drept bază la punerea pietrii fundamentale a casei, ce urma a fi destinată pentru trebuințele azilului.

Stând Consiliului eparhial la dispoziție suma de 70.000 lei a decis, în anul 1936, ca să se zidească o casă cu două despărțăminte pentru suma de 240.000 lei, având a se da această casă în chirie până la replătirea diferenței de 170.000 lei, ce s'a luat cu dobânzi împrumut din fondurile diecezane, ca după replătirea acestui împrumut din chiria celor trei case aparținătoare fondului Curescu, să se predea casa nou zidită destinațiunei.

Casa din chestiune s'a terminat în anul 1937, dându-se în chirie începând cu sfârșitul aceluși an.

Nu știm, replătitu-s'a în întregime împrumutul luat din fondurile eparhiale, dar chiar

* Vezi Nrii 10, 14, 16, 21, 24, 32, 33, 39, 45 din 1940, Nrii 1, 4, 8, 13, 16, 17, 22, 30, 44, 47 din 1941, Nri 4, 7, 10, 18, 29 și 31 din 1942.

și dacă nu s'ar fi replătit până acum, credem că aceasta nu poate fi o piedecă pentru realizarea azilului, fiindcă rămâne venitul celorlalte două case, precum și cel al parcelelor de pământ, care venit în parte poate servi pentru achitarea treptată a împrumutului eventual restant.

Presupunând, că din oarecare motive edificiuul cel nou nu s'ar putea folosi imediat pentru scopurile azilului, pentru care scopuri anume s'a zidit și în cazul acesta s'ar putea face un început întru realizarea ultimei voințe a decedatei, instalându-se azilul vremelnic în casa cea veche de lângă cea nouă pe lângă aplicarea unei inscripții potrivite pe frontispiciul casei.

Injgheizarea azilului într'o înfățișare cât de modestă ar fi acum, după 20 de ani dela moartea văduvei Maria Curescu nu numai o cinstire a memoriei fondatoarei, ci totdeauna și o încurajare a credincioșilor, cari și-au făcut socoteala de a lăsa părți de avere sau chiar întreg avutul lor Bisericii.

Un timp mai potrivit decât cel actual nici că s'ar putea pentru creiarea unui asemenea cadru practic al învățăturilor Bisericii despre binefacere, ajutorare și milă, din miezul căror învățături a răsărit și ideea azilului.

Aurel Moacă

Rememorarea „Latinei Ginte“

a lui Alecsandri din 1878 și Istoriile Literaturii Române Universale despre ea.

5. *Enea Hodoș*, profesor la școala normală din Caransebeș, „Istoria liter. române“, Caransebeș, 1902, ediția IV și ultima. Prima dată a ieșit în 1893, ca retipărire, din foaia oficială a eparhiei Caransebeșului.

Pe fața 68, între „însemnatele poezii“ ale lui Alecsandri, pomenește: „Cântecul gintei latine“. Atâta e tot! Totuși, e mai bine ca nimic; deși în proporție cu alți poeți, despre Alecsandri vorbește foarte prolix, în pofida manualului său, relative breviar.

Vom prezenta mai jos, nominal numai, pe mulți alți scriitori de literatura noastră română generală, cari au cărți voluminoase și scriu pe larg despre poezia lui Alecsandri, dar despre cele dela Montpellier, păstrează un mutism de neînțeles pentru lumea mare nepoetă, pentru așa numitul „vulgus profanus“.

E de subliniat apoi faptul, că acești istoriografi, cari închid ochii, ca să nu auzim („Odi

profanum vulgus et arces“, Horatius, Ode III, 1) noi „norodul“; totuși însă, cântarea neamurilor noastre azi, ca odinioară cu 50 de ani mai înainte, continuă a ținea hangul la sunetul și răsunsetul centenar al lui Andrei Mureșianu!

6. *Dr. Nicolae Teaciu*, inspector școlar. „Istoria literaturii române“ Cernăuți, 1923. O mică rezumare a materiei. Are abia 39 pg.

A fost încă în 1913 tipărită în reviste, pe limba nemțească și ucrainiană.

La pg. 20 scrie, că Alecsandri: „cu Cântecul gintei latine a câștigat un premiu la Montpellier (1878)“.

7. *Dr. Sextil Pușcariu*, „Literatura Română“, Arad în 1925, în Biblioteca „Semănătorul“, nr. 70. E de 47 pagini, 16°. Însuși spune, că e „per summos apices“ scrisă și a tradus-o din italienește, unde o pronunțase cu doi ani în urmă.

Scrie pe pagina 31 „...la concursul dela Montpellier (1878) Cântecul Ginte Latine de Alecsandri a fost încununat cu premiul întâiu“.

8. Profesorul *Petre Vasile Haneș*, are mai multe ediții de Istoria literaturii române generale, dară numai în cea din 1924, pg. 186, București (Ancora), pomenește că „Cântecul ginte latine“ (vizază) „latinitatea“. Nici o cirtă mai mult!

9. *Nicolae Iorga*, „Istoria literaturii românești contimporane“, vol. I, București, 1934, pg. 243—244 și 256:

„... În marea încredere cu care el se prezintă la concursul dela Felibri din Sudul Franței, la Montpellier, pentru acel imn al „Ginte Latine“, simplu articol de ziar la o ocazie solemnă, pus într'o versificație banală, care a luat premiul, stârnind o mare pornire, neîndreptățită, de mândrie națională, care merge până la un decret domnesc numind „Vasile Alecsandri“, strada din Iași, de lângă biserica sf. Ilie, unde poetul văzuse lumina“.

„Poetul însuși prezintă premiarea lui ca un „adevărat triumf“ și „câștigarea unui nou drept la simpatia marilor popoare de viață latină“. Ceia ce poate avea și urmări politice, și el pune alături „Grivița și Montpellier“.

„Sion nemeră mai bine nota patriotică în bucala:“

„De o stea conduși odată Magii dela Răsărit În spelunca 'ntunecată pe Crist au descoperit“.

La pg. 256, marele critic, marele polihistoric, marele nostru poligraf și marele dictator dascăl, zice că Alecsandri a „devenit foarte ambițios prin succesele pe care i le-a dat: Curtea, Războiul și Montpellier; ... umflat peste măsură

în senzul unei truții fără margini", pune „versuvi de o energie", în gura unui Despot Vodă.

Alecsandri și Iorga, acest *duumvirat al muzelor române*, și-au terminat cursul nostru pământean! Invocându-le aici legea morală: „De mortuis nil nisi vere",* cu tot dreptul putem admite chiar contrarul, că anume glonțul dum-dum slobozit, ricoșază drept în acela care l-a trimis. „Mutato nomine de te fabula naratur" (Horatius, satira I, 69).

Iată frumsețea de fond și de grăire, dificultată de asprul Iorga:

„Și mă loviam cu capul de noui și de stele
Și măsuram pământul cu planurile mele!"

Dacă le auzia aceste cuvinte în vieță, om drept și prompt ce era Alecsandri, nu întârzia de loc, a riposta usturător, interlocutorului său nesăbuit, cu vechea glăsuire (a lui Corneliu Nepos, Chabrias, III, 3): „Invidia gloriae comes", *tovarășul slavei e pizma!* Dar pare, că după firea sa gingașă artistică, Alecsandri dădea hăpul pe o limbă îndulcită, ca aceasta bunăoară:

„De tot ce se înalță, invidia-i legată;

În urma strălucirii, stă umbra pitulată".

(Alecsandri, Ovidiu, III, 7.)

Dr. Ștefan Pop

Ș T I R I

Personale. Prea Sfințitul Părinte Episcop Veniamin va lipsi pentru câțva timp dela Reședință.

Vizitațiuni canonice. Prea Sfințitul Părinte Episcop Veniamin însoțit de păr. consilier prot. ic. sfior R. G. Ancușa a vizitat Duminecă în 9 August a. c. parohia Ferdinand de pe Valea Bistrei, iar în zilele următoare: Luni 10, Marți 11, Miercuri 12 și Joi 13 August a vizitat inopinată mai multe parohii din Valea Dunării, a Nergăului și a Carașului. Joi seara P. S. Sa și Păr. consilier s'au înapoiat la reședință. Urmează raport amănunțit.

Cercurile Pastorale. În continuarea activității lor mișionare, cercurile pastorale răzbesc toate greutățile și necazurile, sporind lucrul pastoral și mișionar pe sate. Astfel inserăm aci activitatea cercului pastoral Ferdinand cu ocazia sfințirii crucii din Valeabistra, în 26 Iulie a. c. și a celui din Valea Pogoniciului, de Duminecă, 9 August a. c. Asupra activității ambelor cercuri, vom reveni.

* Diogenes Laertes, sec. III a. Hr., limbist în Atena. Înțeleptul Chilon, I, 3.

El are propozițiunea cu adverbul „bene". Ci așa, dicterul e o antinomie, o inepție necreștină!?

† **Profesorul Horia Teculescu.** Numele profesorului și scriitorului Horia Teculescu se încadrează în doliu, rămânând doar amintirea vieții și a operei sale frumoase. La vârsta de abia 45 ani moare ca director al liceului Principele Nicolae din Sighișoara. Neamul pe care l-a servit ca profesor, cultura și scrisul românesc, precum și Biserica în rândurile căreia a militat ca deputat sinodal și ca bun credincios, îl vor aminti pururea. A fost fiul episcopului militar Ioan Teculescu, din casa căruia a învățat să-și iubească Biserica și să o servească. Vieata lui pământeană, deși scurtă, a fost plină de realizări și vrednicii cari fac să deplângem pe cel prea curând plecat dintre noi.

Generalul Dragalina decorat. Corpul de armată condus de dl General C. I. Dragalina distingându-se în chip deosebit în luptele din Răsărit, comandantul a primit marea distincție a Crucii de Fier germane. Dealtfel o seamă de bătălii s'au câștigat mulțumită exclusiv instrucțiunilor și intervenției personale a dlui general Dragalina, vrednicul fiu al Bănelului nostru!

„**Provincia**" este titlul unui nou ziar care apare în Timișoara. Ziarul este condus cu tinerească vigoare de un distins bănațean, dealtfel cu rutină gazetărească neîntrecută. Dorim dlui George Luca să ducă destinele „*Provinciei*" la înflorire și dreaptă izbândă!

Bolșevicii împinși în munții Caucaz. După cucerirea Rostovului, forțele româno-germane au isbit cu succes în masele bolșevice de dincolo de Don. Rușii, după serioasă rezistență dealtfel, au cedat pas cu pas, retrăgându-se până înspre poalele Caucazului. Armatele noastre îi urmăresc însă cu vitejie până la totala nimicire.

PARTEA OFICIALĂ

Nr. 4641 B. 1942.

NOTĂ OFICIALĂ.

Consiliul de Patronaj al Operilor Sociale al jud. Severin, cu adresa Nr. 1808/1942 ne aduce la cunoștință că în zilele de 29 și 30 August, din inițiativa Dnei Maria Mareșal Antonescu, Presidenta Consiliului de Patronaj al Operilor Sociale, se va colecta îmbrăcăminte calduroasă pentru ostașii cari luptă pe front.

În consecință dispunem ca toți Cuc. preoți să țină o predică ocazională, în care vor arăta care este datoria fiecărui cetățean în ceasul de față, apelând la toți credincioșii ca din puținul ce-l au să contribuie fiecare cu orice fel de îmbrăcăminte pentru soldații noștri cari luptă și ne apără.

Cuc. noștri preoți în zilele aici amintite

vor da tot concursul, îndemnând și premergând cu pilda lor.

Caransebeș, în 14 August 1942.

Episcop:

† VENIAMIN

Secretar eparhial:

Pr. Petru Toma

Nr. 4486 B. 1942.

NOTĂ OFICIALĂ.

Se publică concurs pentru primirea de studenți în **Academia noastră teologică** din Caransebeș pe anul școlar 1942—1943, condițiunile de primire fiind următoarele:

Cererile de primire se înaintează Consiliului eparhial până la 1 Septembrie 1942.

La cereri se anexează următoarele documente:

1. Extrasul de naștere dela Oficiul stării civile;

2. Extrasul din matricula botezaților;

3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;

4. Certificat de moralitate dela Oficiul parohial, vizat de Oficiul protooepesc;

5. Certificat medical despre starea sănătății dela medicul circumscripției;

6. Declarația părinților sau a tutorelui, că va suporta toate cheltuelile reclamate cu întreținerea petentului în internatul Academiei teologice;

7. O dovada dela autoritatea în drept că a prestat muncă de folos obștesc în vara acestui an.

Toți studenții ai căror părinți nu locuiesc în Caransebeș sunt obligați să locuiască în internatul Academiei teologice — până cel mult la 31 Decembrie 1942 — fiecare student este obligat să-și procure uniforma (reverendă) sau cel puțin vesta preoțească.

Studenții se bucură de gratuitate în asistența medicală și medicamente.

Taxa de întreținere în internat — care la trebuință poate fi schimbată — este de Lei 4500 lunar, 10 kg. untură și 20 kg. fasole anual.

Pe lângă acestea, fiecare student va aduce cu sine rutăria de pat necesară.

Înscrierile se fac la rectoratul Academiei, după ce studenții vor fi avizați de primire, pe baza actului de primire.

Taxa de înscriere este de Lei 1750 și se achită deodată.

Studenții anului II, III și IV vor prezenta la înscriere un certificat dela Oficiul parohial

despre frecventarea bisericii în Dumineci și sărbători pe timpul vacanței.

Examenele din sesiunea de toamnă (corigențe, anuale și generale) vor avea loc între 20—26 Septembrie a. c.

Înscrierile se fac în zilele de 28 și 29 Septembrie.

În 29 Septembrie se va face examen de aptitudini muzicale cu caracter eliminatoriu. Tot în aceeași zi studenții vor fi supuși unei vizite medicale.

În 30 Septembrie, ora 10 se face serviciul Chemării Duhului Sfânt și deschiderea solemnă a anului școlar.

Joi în 1 Octombrie ora 8 dimineața încep cursurile.

Părinții protopopi, Cucernicii preoți și profesori de religie, precum și On. membrii ai Adunării eparhiale, sunt invitați ca să sfătuiască pe tinerii buni, cu purtare morală neexceptionabilă, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. Vor lămuri frumsețea acestei chemări, cu deosebire astăzi când Biserica noastră are înaintea ei perspectivele unei munci spirituale de proporții necuoscute și nebănuite. Vor lămuri apoi avantajile pe cari le vom acorda tinerilor buni și merituosi, cari se vor bucura de reducerea taxei de întreținere la jumătate, eventual de burse întregi.

Pentru tinerii idealști și muncitori, preoția este ogorul cel mai potrivit, în care energia lor poate recolta mulțumire personală și binecuvântarea și recunoștința poporului. A fi cârmaciul sufletesc; a fi îndrumătorul de fiecare clipă, al poporului, iată ce este și ce poate oferi preoția.

Caransebeș, din ședința Consiliului eparhial ținută la 8 August 1942.

Episcop:

2—3

Consilier referent:

† VENIAMIN

Prot. Romul G. Ancușa

Președinția Consiliului de Miniștri.

COMUNICAT.

Având în vedere situația de războiu, cei rămași în interior trebuie ca prin muncă și conduită să se arate demni de truda și sacrificiile celor depe front.

Cei ce în aceste vremuri își întrebuințează timpul în plimbări și distracții, cei ce au ținută și atitudini destrăbălate, vor fi constrânși a înțelege realitatea.

Dacă tineretul feminin a suprimat pălăriile și ciorapii, din motive de economie, acea-

sta nu trebuie considerat ca un punct de plecare pentru a continua reducerea îmbrăcăminteii.

Omul civilizat și bine crescut respectă regulile buneii cuvinte în orice împrejurări și își impune singur restricțiuni, când concetățenii sau rudele lui luptă pentru liniștea și siguranța lui.

Fardarea exagerată, coafuri extravagante, rochii prea scurte, atitudini nepermise în cinematografe, în grădini publice sau chiar pe stradă, bărbații cari sub pretextul excesului de căldură scot haina, își deschid cămașa la gât sau își suflecă mânecile în localuri publice sau pe stradă, cei ce fac vacarm la manifestațiuni sportive și toți cei ce nu înțeleg a avea o ținută și conduită corectă, vor fi identificați de agenții de poliție, înscrși în controalele speciale și în caz de recidivă, supuși la un regim de corecție în școli de reeducare sau lagăre.

Cei ce-și fac din desmăț o ocupație și vagabonzii vor fi trimiși în lagăre de muncă, copiii cari fumează arestați și predați familiilor prin poliție și în caz de recidivă, trimiși la școli de corecție etc.

Publicație de licitație.

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 23 August a. c. ora 11:30 dimineața — după sf. Liturgie — se va ține licitație publică cu oferte închise în localul oficiului parohial pentru darea în întreprindere a lucrărilor de renovare a sf. biserici din Fârliug ce constau din:

1. Repararea clopotniței și îndreptarea crucii din turn, printr'un nou postament.
2. Demolarea gardului vechi și împrejmuirea cu un nou gard din cărămidă presată, a curții bisericii, în lungime de 74 m.
3. Edificarea unui gard de împrejmuire cu stâlpi și boltă — din cărămidă și ciment — a crucii de piatră, din piața comunei.

Materialul necesar este adunat.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88—110 din legea contabilității publice, reflectanții fiind obligați a depune epitropiei parohiale pe lângă ofertă și garanția de 5% din valoarea lucrării, în numerar ori efecte de Stat.

Devizul și caetul de sarcini se pot vedea oricând la oficiul parohial.

La caz de nereușită a acestei licitații, se va proceda la darea prin tratare directă, prin bună învoială.

Fârliug, la 7 August 1942.

Inv. dir. **Basarab Ion** Preot **Popovici Nicolae**
secret. cons. paroh. președ. cons. paroh.

Oficiul Parohial ortodox român din Fârliug

Publicație de licitație.

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 23 August a. c. ora 11:30 dimineața — după sf. Liturgie — se va ține licitație publică cu oferte închise în localul oficiului parohial, pentru darea în întreprindere a pictării crucii de piatră din piața comunei, pe toate laturile.

Licitația se va ține în conformitate cu art. 88—110 din legea contabilității publice, reflectanții fiind obligați a depune epitropiei parohiale pe lângă ofertă și garanția de 5% din valoarea lucrării, în numerar ori efecte de Stat.

La caz de nereușită a acestei licitații, se va proceda la darea prin tratare directă, prin bună învoială.

Fârliug, la 7 August 1942.

Inv. dir. **Basarab Ion** Preot **Popovici Nicolae**
secret. cons. paroh. președ. cons. paroh.

Judecătoria rurală Teregova secția c. f.

Nr. 564/1942 c. f.

Extract din publicațiune de licitație.

În cererea de executare făcută de următorul Nicolae Bidiviu dom. în Crușovăț contra următorului Tudor Ilicu — Fucșiu, Judecătoria. A ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Cuptoarea circumscripția Judecătoriei ocolului Teregova, cuprinse în c. f. a comunei Cuptoarea Nr. protocolului c. f. 57. Nr. top 299 la Brenioaia, Arător de 960 stp. cu prețul de strigare de 5000 Lei, Nr. top 62 a comunei Cuptoarea Nr. 57 Seliște grădină 1010 stp. cu prețul de strigare de 8000 Lei, pentru încasarea creanței de 2500 Lei, capital redus conform legii pentru lichidarea datoriilor agricole și urbane.

Licitațiunea se va ține în ziua de 9 Septembrie anul 1942, ora 14, la casa comunală a comunei Cuptoarea.

Imobilele ce vor fi licitate nu vor fi vândute pe un preț mai mic decât prețul de strigare redus cu 25%.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în § 42 legea LX 1881, sau să predea aceluiași delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prelabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (§ 147, 150, 170, legea LX. 1881; § 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția fixată conform procentului prețului de strigare la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit (§ 25 XLI. 1908).

Dată în Teregova la 2 Iulie 1942.

Judecător: Director de c. f.
Tr. Crașovanu **Al. Popovici**